

Περισσότερες από 3.000.000 πωλήσεις

NELE NEUHAUS

Η
ΧΙΟΝΙΑΤΗ
ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ
ΠΕΘΑΝΕΙ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Δέρμα λευκό σαν χιόνι, χείλη κόκκινα σαν αίμα.

Αλλά αυτό δεν είναι παραμύθι για παιδιά...

Πρόλογος

Η σκουριασμένη σιδερένια σκάλα ήταν στενή και οδηγούσε απότομα προς τα κάτω. Ψηλάφησε τον τοίχο για να βρει τον ηλεκτρικό διακόπτη. Μετά από λίγα δευτερόλεπτα ο γλόμπος των 25 βατ φώτισε θαμπά τον μικρό χώρο. Η βαριά σιδερένια πόρτα άνοιξε αθόρυβα. Λάδωνε τακτικά τους μεντεσέδες ώστε, όταν την επισκεπτόταν, να μην την ξυπνήσει κανένα τρίξιμο. Τον υποδέχτηκε ένα κύμα ζεστού αέρα, πλημμυρισμένο στο γλυκό άρωμα μαραμένων λουλουδιών. Έκλεισε προσεκτικά την πόρτα πίσω του, άναψε το φως και στάθηκε για λίγο ακίνητος. Το μεγάλο, γύρω στα δέκα επί πέντε μέτρα, δωμάτιο ήταν λιτά επιπλωμένο αλλά εκείνη έδειχνε να νιώθει εδώ μια χαρά. Πήγε στο στερεοφωνικό και πάτησε το PLAY. Η βραχνή φωνή του Μπράιαν Άνταμς γέμισε τον χώρο. Ο ίδιος δεν ενθουσιαζόταν με τη μουσική, αλλά εκείνη αγαπούσε τον Καναδό τραγουδιστή και έτσι φρόντιζε να σέβεται τις προτιμήσεις της. Αφού έπρεπε να την κρατά κρυμμένη, δεν έπρεπε να της λείπει τίποτα. Εκείνη, ως συνήθως, δεν είπε τίποτα. Ποτέ δεν του μιλούσε, ποτέ δεν απαντούσε στις ερωτήσεις του, όμως αυτό δεν τον ενοχλούσε. Έσπρωξε το παραβάν που χώριζε διακριτικά τον χώρο. Κειτόταν, ήρεμη και όμορφη πάνω στο στενό κρεβάτι, με τα χέρια διπλωμένα πάνω στην κοιλιά. Τα μακριά μαλλιά της απλώνονταν σαν μαύρη βεντάλια γύρω από το κεφάλι της. Δίπλα στο κρεβάτι βρίσκονταν τα παπούτσια της, πάνω στο κομοδίνο ένα μπουκέτο μαραμένοι λευκοί κρίνοι μέσα σε γυάλινο βάζο.

«Γεια σου, Χιονάτη», είπε σιγανά. Σταγόνες ιδρώτα εμφανίστηκαν στο μέτωπό του. Η ζέστη ήταν σχεδόν αφόρητη, αλλά εκείνης της άρεσε. Και παλιά κρύωνε εύκολα. Το βλέμμα του έπεσε στις φωτογραφίες που ο ίδιος είχε κρεμάσει δίπλα στο κρεβάτι της. Ήθελε να τη ρωτήσει αν θα μπορούσε να προσθέσει μια καινούρια φωτογραφία. Όμως η παράκλησή του έπρεπε να εκφραστεί την κατάλληλη στιγμή, για να μην την προσβάλει. Κάθισε προσεκτικά στην άκρη του κρεβατιού. Το στρώμα βούλιαξε κάτω από το βάρος του και για μια στιγμή νόμισε ότι κουνήθηκε εκείνη. Αλλά όχι. Ποτέ δεν κουνιόταν. Άπλωσε το χέρι του και άγγιξε το μάγουλό της. Με τα χρόνια το δέρμα της είχε πάρει μια κιτρινωπή απόχρωση, η υφή του ήταν σκληρή σαν πετσί. Όπως πάντα, είχε τα μάτια της κλειστά. Ακόμα κι αν το δέρμα της δεν ήταν πια τόσο απαλό και ροδαλό, το στόμα της ήταν όμορφο, όπως παλιά, όταν ακόμα του μιλούσε και του χαμογελούσε. Κάθισε αρκετή ώρα εκεί και την κοιτούσε. Ποτέ άλλοτε δεν είχε νιώσει τόσο έντονη τη λαχτάρα να την προστατέψει.

«Πρέπει να φύγω πάλι», είπε τελικά λυπημένα. «Έχω τόσα πολλά να κάνω.»

Σηκώθηκε, έβγαλε τα μαραμένα λουλούδια από το βάζο, και σιγουρεύτηκε ότι το μπουκάλι της κόκα κόλα πάνω στο κομοδίνο της ήταν γεμάτο.

«Θα μου πεις αν χρειαζεσαι κάτι, έτσι;»

Μερικές φορές του έλειπε το χαμόγελό της και τότε ένιωθε θλίψη. Ήξερε, βέβαια, πως ήταν νεκρή, όμως το θεωρούσε πιο απλό να προσποιείται πως δεν το ξέρει. Βαθιά μέσα του εξακολουθούσε να ελπίζει σ' ένα χαμόγελό της.

Πέμπτη, 6 Νοεμβρίου 2008

Δεν είπε «τα λέμε». Όποιος αποφυλακίζεται δεν λέει «τα λέμε». Τα τελευταία δέκα χρόνια είχε φανταστεί πολλές φορές, πάρα πολλές φορές, τη μέρα της αποφυλάκισής του. Τώρα ήταν αναγκασμένος να παραδεχτεί ότι η φαντασία του έφτανε μόνο μέχρι τη στιγμή που, περνώντας την πύλη, έβγαινε στην ελευθερία – μια ελευθερία που ξαφνικά του φαινόταν απειλητική. Δεν είχε σχέδια για τη ζωή του. Όχι πια. Ακόμα και χωρίς τις επαναλαμβανόμενες προειδοποιήσεις των κοινωνικών λειτουργών, είχε προ πολλού συνειδητοποιήσει ότι ο κόσμος δεν ανυπομονούσε για την επανεμφάνισή του και πως στο μέλλον –που δεν έμοιαζε πια τόσο ρόδινο– θα αντιμετώπιζε αρκετά εμπόδια και αποτυχίες. Την καριέρα του γιατρού, που φιλοδοξούσε να ακολουθήσει μετά το άριστα στις απολυτήριες εξετάσεις, μπορούσε πάντως να την ξεχάσει. Υπό αυτές τις συνθήκες, ίσως θα μπορούσαν να αποδειχτούν χρήσιμες οι σπουδές του και η εκπαίδευσή του σε κλειδαρά, που είχε ολοκληρώσει στη φυλακή. Σε κάθε περίπτωση, ήταν καιρός να δει κατάρματα τη ζωή.

Όταν η γκριζα, σιδερένια πύλη με τις αιχμηρές απολήξεις του Σωφρονιστικού Ιδρύματος Ρόζενμπεργκ έκλεισε πίσω του βγάζοντας έναν μεταλλικό κρότο, την είδε να στέκεται στην απέναντι πλευρά του δρόμου. Παρόλο που τα τελευταία δέκα χρόνια ήταν η μόνη από την παλιά παρέα που του έγγραφε τακτικά, ξαφνιάστηκε όταν την είδε να τον περιμένει. Βασικά, περίμενε τον πατέρα του. Μισοκαθόταν στο φτερό ενός ασημί

τζιπ, με το κινητό στο αυτί και καπνίζοντας νευρικά ένα τσιγάρο. Εκείνος κοντοστάθηκε. Όταν τον αναγνώρισε σηκώθηκε, έχωσε το κινητό στην τσέπη του παλτού της και πέταξε τη γόπα μακριά. Εκείνος δίστασε για μια στιγμή, μετά διέσχισε τον λιθόστρωτο δρόμο κρατώντας τη μικρή βαλίτσα με τα υπάρχοντά του στο αριστερό χέρι, και σταμάτησε μπροστά της.

«Γεια σου, Τόμπι», είπε εκείνη χαμογελώντας νευρικά. Δέκα χρόνια ήταν πολύς καιρός. Τόσο ήταν το διάστημα που είχαν να ιδωθούν, γιατί εκείνος δεν της είχε επιτρέψει να τον επισκεφτεί.

«Γεια σου, Νάντια», της απάντησε. Περίεργο να την αποκαλεί μ' αυτό το ξένο όνομα. Στην πραγματικότητα έδειχνε πιο όμορφη απ' ό,τι στην τηλεόραση. Νεότερη. Στέκονταν ο ένας αντίκρυ στον άλλον, κοιτάζονταν, δίσταζαν. Ένας παγωμένος αέρας σάρωσε τα ξερά φθινοπωρινά φύλλα κάνοντάς τα να θροΐσουν στο λιθόστρωτο. Ο ήλιος κρύφτηκε πίσω από πυκνά γκριζα σύννεφα. Έκανε κρύο.

«Τι ωραία που είσαι πάλι έξω.» Τύλιξε τα χέρια της γύρω από τη μέση του και τον φίλησε στο μάγουλο. «Χαίρομαι. Ειλικρινά.»

«Και εγώ χαίρομαι.» Τη στιγμή που ξεστόμιζε αυτή την τυπική φράση, αναρωτήθηκε αν ήταν αλήθεια. Η χαρά ήταν κάτι διαφορετικό απ' αυτό το αίσθημα αποξένωσης και αβεβαιότητας. Όταν συνειδητοποίησε ότι εκείνος δεν ανταποκρινόταν στο αγκάλιασμά της, τράβηξε τα χέρια της από πάνω του. Κάποτε ήταν η κόρη των γειτόνων του, η καλύτερη φίλη του, η ύπαρξή της στη ζωή του αποτελούσε κάτι το αυτονόητο. Η Νάντια ήταν η αδελφή που δεν είχε ποτέ. Αλλά τώρα είχαν αλλάξει όλα, όχι μόνο το όνομά της. Από το αγοροκόριτσο Νάταλι που ντρεπόταν για τις φακίδες, τα σιδεράκια και το στήθος της, είχε γίνει η Νάντια φον Μπρέντοου, μια διάσημη και περιζήτητη ηθοποιός. Είχε καταφέρει να πραγματοποιήσει το φιλόδοξο

όνειρό της, είχε εγκαταλείψει το χωριό, από όπου κατάγονταν και οι δύο, και είχε σκαρφαλώσει στην κορυφή της σκάλας της κοινωνικής καταξίωσης. Αντιθέτως, εκείνος ούτε στο χαμηλότερο σκαλοπάτι δεν θα μπορούσε να σταθεί. Από σήμερα ήταν ένας αποφυλακισμένος που μπορεί βέβαια να είχε εκτίσει την ποινή του, αλλά η κοινωνία δεν τον περίμενε με ανοιχτές αγκάλες.

«Ο πατέρας σου δεν μπορούσε να πάρει άδεια για σήμερα.» Απρόσμενα έκανε ένα βήμα προς τα πίσω αποφεύγοντας το βλέμμα του, λες και η αμηχανία του είχε μεταδοθεί και σ' εκείνη. «Γι' αυτό ήρθα να σε πάρω εγώ.»

«Πολύ ευγενικό εκ μέρους σου.» Ο Τομπίας άφησε τη βαλίτσα του στο πίσω κάθισμα του αυτοκινήτου της και κάθισε στη θέση του συνοδηγού. Το ανοιχτόχρωμο δέρμα δεν είχε ακόμα ούτε μία γρατσουνιά, το εσωτερικό του αυτοκινήτου μύριζε καινούριο.

«Ουάου», είπε πραγματικά εντυπωσιασμένος και έριξε μια ματιά στο ταμπλό που θύμιζε αεροπλάνο. «Υπέροχο αυτοκίνητο.»

Η Νάντια χαμογέλασε αχνά, έβαλε τη ζώνη της και πάτησε ένα κουμπί, χωρίς να βάλει το κλειδί στον διακόπτη. Το αυτοκίνητο, με ένα διακριτικό βουητό, πήρε αμέσως μπροστά. Μανούβραρε επιδέξια το ογκώδες όχημα έξω από τη στενή θέση του πάρκινγκ. Το βλέμμα του Τομπίας έπεσε σε κάποιες τεράστιες καστανιές, που ορθώνονταν δίπλα στο τείχος της φυλακής. Η εικόνα τους από το παράθυρο του κελιού του ήταν η μόνη επαφή του με τον έξω κόσμο τα τελευταία δέκα χρόνια. Ο τρόπος που άλλαζαν τα δέντρα στο πέρασμα των εποχών ήταν γι' αυτόν το μοναδικό σημείο αναφοράς με τον έξω κόσμο, ενώ ο υπόλοιπος κόσμος ήταν χαμένος στην ομίχλη που απλωνόταν πέρα από τα τείχη της φυλακής. Και τώρα αυτός, ο καταδικασμένος δολοφόνος κοριτσιών που είχε εκτίσει την ποινή του, έπρεπε να επιστρέψει σ' αυτή την ομίχλη.

«Πού να σε πάω; Στο σπίτι μου;» ρώτησε η Νάντια, στρίβοντας για να βγει στον αυτοκινητόδρομο. Στα τελευταία γράμματα της του είχε προτείνει επανειλημμένα να μείνει αρχικά σ' αυτήν – το σπίτι της στη Φρανκφούρτη ήταν αρκετά μεγάλο. Η προοπτική να μη χρειαστεί να επιστρέψει στο Άλτενχαϊν και να βρεθεί αντιμέτωπος με το παρελθόν ήταν δελεαστική, ωστόσο την απέρριψε.

«Ίσως αργότερα», είπε. «Πρώτα θέλω να πάω σπίτι.»

Υπό καταρακτώδη βροχή, η επιθεωρήτρια Πία Κίρχοφ στεκόταν στον χώρο του παλιού στρατιωτικού αεροδρομίου κοντά στο Έσμπορν. Είχε πλέξει τα ξανθά μαλλιά της σε δύο κοντά κοτσιδάκια, φορούσε ένα καπελάκι του μπέιζμπολ και τώρα, με τα χέρια χωμένα βαθιά στις τσέπες του πουπουλένιου μπουφάν της, παρακολουθούσε με ανέκφραστο ύφος τους συναδέλφους της Σήμανσης ν' απλώνουν έναν μουσαμά πάνω από τον λάκκο που βρισκόταν μπροστά στα πόδια της. Κατά τις εργασίες κατεδάφισης των ετοιμόρροπων υπόστεγων, ένας χειριστής εκσκαφέα είχε ανακαλύψει σε μία από τις άδειες δεξαμενές καυσίμων οστά και ένα ανθρώπινο κρανίο, και προς μεγάλη αγανάκτηση του αφεντικού του είχε καλέσει την αστυνομία. Εδώ και δύο ώρες η δουλειά είχε σταματήσει και η Πία ήταν αναγκασμένη να ακούει την γκρίνια του θυμωμένου εργοδηγού, αφού με την εμφάνιση της αστυνομίας η πολυπολιτισμική ομάδα κατεδάφισης είχε σχεδόν διαλυθεί. Ο εργοδηγός άναβε το τρίτο τσιγάρο μέσα σ' ένα τέταρτο και ανασήκωνε κάθε τόσο τους ώμους του, λες και αυτή η κίνηση θα εμπόδιζε τη βροχή να κυλήσει μέσα στον γιακά του μπουφάν του. Ταυτόχρονα, βλαστημούσε ασταμάτητα.

«Περιμένουμε τον ιατροδικαστή. Όπου να 'ναι θα έρθει.» Η Πία δεν ενδιαφερόταν ούτε για την προφανή απασχόληση λα-

θραίων εργατών στο εργοτάξιο ούτε για το χρονοδιάγραμμα των εργασιών κατεδάφισης. «Γκρεμίστε πρώτα κάποιο άλλο υπόστεγο.»

«Εύκολο να το λέτε», παραπονέθηκε ο άντρας και έδειξε προς την κατεύθυνση των εκσκαφών και των φορτηγών που βρισκόνταν σε αναμονή. «Αυτά τα καταραμένα κόκαλα θα μας καθυστερήσουν για τα καλά, θα μας κοστίσουν μια περιουσία.»

Η Πία ανασήκωσε τους ώμους και γύρισε από την άλλη. Ένα αυτοκίνητο πλησίαζε χοροπηδώντας πάνω στο σκασμένο μπετόν. Ζιζάνια είχαν φυτρώσει σε κάθε αρμό μετατρέποντας τον κάποτε λείο αεροδιάδρομο σε πίστα ανώμαλης διαδρομής. Από τότε που είχε κλείσει το αεροδρόμιο, η φύση είχε αποδείξει εντυπωσιακά ότι ήταν σε θέση να υπερβεί κάθε εμπόδιο που της έβαζε το ανθρώπινο χέρι. Η Πία άφησε τον εργοδηγό να γκρινιάζει και κατευθύνθηκε προς την ασημένια Μερτσέντες που είχε σταματήσει δίπλα στα αστυνομικά οχήματα.

«Δεν μπορώ να πω ότι τσακίστηκες να έρθεις», χαιρέτησε, όχι ιδιαιτέρως φιλικά, τον πρώην σύζυγό της. «Αν αρπάξω κανένα κρουαλόγημα, εσύ θα φταις.»

Ο δόκτωρ Χένινγκ Κίρχοφ, αναπληρωτής διευθυντής της Ιατροδικαστικής Υπηρεσίας της Φρανκφούρτης, δεν έδειξε να ενοχλείται από το σχόλιό της. Φόρεσε αργά και ήρεμα πάνω από τα ρούχα του την υποχρεωτική φόρμα μιας χρήσης, άλλαξε τα πεντακάθαρα μαύρα δερμάτινα παπούτσια του με γαλότσες και φόρεσε σκουφάκι στο κεφάλι.

«Είχα μια διάλεξη», απάντησε. «Και ύστερα έμπλεξα σ' έναμποτιλιάρισμα κοντά στην Έκθεση. Συγγνώμη. Τι έχουμε εδώ;»

«Έναν σκελετό σε μία από τις υπόγειες δεξαμενές. Τον βρήκε το συνεργείο κατεδάφισης πριν από περίπου δύο ώρες.»

«Τον μετακίνησαν;»

«Δεν νομίζω. Απομάκρυναν μόνο το τσιμέντο και το χώμα, και μετά έκοψαν με οξυγόνο το πάνω μέρος της δεξαμενής, αφού αυτά τα πράγματα δεν μεταφέρονται ολόκληρα.»

«Ωραία», είπε ο Κίρχοφ, κουνώντας ικανοποιημένος το κεφάλι του. Μετά χαιρέτησε τους αστυνομικούς της Σήμανσης και ετοιμάστηκε να κατέβει στον λάκκο κάτω από τον μουσαμά, εκεί όπου βρισκόταν το κάτω μέρος της δεξαμενής. Χωρίς αμφιβολία ήταν ο πιο κατάλληλος άνθρωπος για τη συγκεκριμένη δουλειά, αφού ήταν ένας από τους ελάχιστους ιατροδικαστικούς ανθρωπολόγους της Γερμανίας, και τα ανθρώπινα οστά ήταν η ειδικότητά του. Ο άνεμος έφερνε τώρα σχεδόν οριζόντια τη βροχή πάνω στον ανοιχτό χώρο. Η Πία είχε παγώσει μέχρι το κόκαλο. Το νερό έσταζε από το γείσο του καπέλου στη μύτη της, τα πόδια της είχαν μετατραπεί σε παγοκολόνες και ζήλευε τους άντρες της ομάδας κατεδάφισης που είχαν υποχρεωθεί σε απραξία και βρίσκονταν τώρα στο υπόστεγο αεροπλάνων πίνοντας ζεστό καφέ από τα θερμός. Ως συνήθως, ο Χένινγκ δούλευε σχολαστικά. Όπως κάθε φορά που είχε μπροστά του κόκαλα, ο χρόνος και οι εξωτερικές συνθήκες έχαναν κάθε νόημα γι' αυτόν. Γονάτισε στον πάτο της δεξαμενής, έσκυψε πάνω από τον σκελετό και εξέτασε εξοχυστικά το ένα κόκαλο μετά το άλλο. Η Πία έσκυψε κάτω από τον μουσαμά και πιάστηκε από τη σκάλα για να μη γλιστρήσει.

«Ένας ακέραιος ανθρώπινος σκελετός», φώναξε ο Χένινγκ. «Γυναίκας.»

«Ηλικιωμένης ή νέας; Πόσο καιρό βρίσκεται εδώ;»

«Δεν μπορώ να πω ακόμη με ακρίβεια. Εκ πρώτης όψεως δεν υπάρχουν υπολείμματα ιστού, άρα μάλλον βρίσκεται αρκετά χρόνια εδώ.» Ο Χένινγκ Κίρχοφ σηκώθηκε και ανέβηκε τη σκάλα. Οι άντρες της Σήμανσης ξεκίνησαν την προσεκτική συλλογή των οστών και του γύρω εδάφους. Θα έπαιρνε αρκετό χρόνο ώσπου να μπορέσει να μεταφερθεί ο σκελετός στην Ιατροδικαστική Υπηρεσία, για να τον εξετάσουν σχολαστικά ο Χένινγκ και οι συνάδελφοί του. Κάθε τόσο ανακαλύπτονταν ανθρώπινα οστά σε εργασίες ανασκαφών. Η ακριβής εκτίμηση

του χρόνου που είχε παραμείνει θαμμένο το πτώμα ήταν πολύ σημαντική, καθώς τα εγκλήματα βίας –με εξαίρεση τον φόνο– παραγράφονταν μετά από τριάντα χρόνια. Μόνο αν εξακριβώνονταν η ηλικία και ο χρόνος ταφής του σκελετού, είχε νόημα η αναζήτηση στους φακέλους αγνοούμενων προσώπων. Το αεροδρόμιο είχε πάψει να λειτουργεί τη δεκαετία του πενήντα και τότε πιθανότατα θα είχε γίνει το τελευταίο γέμισμα της δεξαμενής. Ο σκελετός θα μπορούσε να ανήκει σε κάποια Αμερικάνα φανταρίνα από το στρατόπεδο των ΗΠΑ, που λειτουργούσε στη γειτονική περιοχή μέχρι τον Οκτώβριο του 1991, ή ακόμα και σε μια ένοικο του πρώην ξενώνα προσφύγων που βρισκόταν στην άλλη μεριά των σκουριασμένων συρματοπλεγμάτων.

«Πάμε κάπου να πιούμε ένα καφέ;» Ο Χένινγκ έβγαλε τα γυαλιά του και τα έτριψε να στεγνώσουν, και ύστερα ξεφορτώθηκε την υγρή φόρμα εργασίας. Η Πία κοίταξε ξαφνιασμένη τον πρώην άντρα της. Συνήθως δεν πήγαινε σε καφετέριες εν ώρα εργασίας.

«Συνέβη κάτι;» τον ρώτησε καχύποπτα. Ο Χένινγκ σούφρωσε τα χείλη, και μετά έβγαλε έναν βαθύ αναστεναγμό.

«Έχω μπλέξει άσχημα», ομολόγησε. «Και χρειάζομαι τη συμβουλή σου.»

Το χωριό ήταν στριμωγμένο μέσα στην κοιλάδα. Ξεχώριζαν δύο κατασκευαστικά τερατουργήματα της δεκαετίας του εβδομήντα, τότε που κάθε δήμος με φιλοδοξίες χορηγούσε άδειες για ψηλά κτίρια. Δεξιά στην πλαγιά βρισκόταν ο «λόφος των εκατομμυριούχων», έτσι αποκαλούσαν περιφρονητικά οι παλιοί κάτοικοι τους δύο δρόμους με τις βίλες που είχαν χτίσει σε μεγάλα οικόπεδα οι ελάχιστοι νεοφερμένοι. Ένωσε την καρδιά του να χτυπάει σαν τρελή από ταραχή καθώς πλησία-

ζαν στο σπίτι των γονιών του. Έντεκα χρόνια είχαν περάσει από την τελευταία φορά που είχε έρθει εδώ. Στα δεξιά τους ήταν το σπιτάκι με τις ξυλοδεσιές της γιαγιάς Ντομπρόσκι, που ανέκαθεν έμοιαζε να στέκεται όρθιο μόνο και μόνο επειδή ήταν στριμωγμένο ανάμεσα σε δύο άλλα σπίτια. Λίγο πιο κάτω φάνηκε στ' αριστερά το αγρόκτημα των Ρίχτερ με το μαγαζί. Και λοξά απέναντι το εστιατόριο του πατέρα του, ο Χρυσός Κόκορας. Όταν η Νάντια σταμάτησε μπροστά του, ο Τομπίας κοκάλωσε. Κοίταξε δύσπιστα την παραμελημένη πρόσοψη, τον ξεφτισμένο σοβά, τα κατεβασμένα στόρια, τα ξεχαρβαλωμένα λούκια. Αγριόχορτα ξεπετάγονταν μέσα από την άσφαλτο, η πόρτα της αυλής κρεμόταν ξεχαρβαλωμένη από τους μεντεσέδες. Λίγο έλειψε να ζητήσει από τη Νάντια να πατήσει γκάζι και να φύγουν από εδώ – γρήγορα, γρήγορα, μακριά από εδώ! Αλλά αντιστάθηκε και σ' αυτόν τον πειρασμό, την ευχαρίστησε βιαστικά, κατέβηκε και πήρε τη βαλίτσα του από το πίσω κάθισμα.

«Αν χρειαστείς κάτι, πάρε με τηλέφωνο», του φώναξε η Νάντια αποχαιρετώντας τον και έπειτα πάτησε γκάζι και εξαφανίστηκε. Τι περίμενε άραγε; Κάποια εντυπωσιακή υποδοχή; Στεκόταν μόνος στον μικρό ασφαλτοστρωμένο χώρο στάθμευσης μπροστά από το κτίριο που κάποτε αποτελούσε το κέντρο αυτού του θλιβερού χωριού. Ο άλλοτε χιονόλευκος σοβάς ήταν διαβρωμένος και είχε αρχίσει να θρυμματίζεται, η επιγραφή «Χρυσός Κόκορας» μόλις που διακρινόταν πια. Στην πόρτα της εισόδου, πίσω από το ραγισμένο γαλακτώδες τζάμι, κρεμόταν μια ταμπέλα που έγραφε με ξεθωριασμένα γράμματα: «Προσωρινά κλειστό». Κάποια στιγμή ο πατέρας του τον είχε ενημερώσει πως είχε κλείσει το εστιατόριο, αναφέροντας ως δικαιολογία τους πόνους στη μέση του. Ο Τομπίας όμως υποψιαζόταν πως κάτι άλλο τον είχε οδηγήσει σ' αυτή τη δύσκολη απόφαση. Ο Χάρτμουτ Σαρτόριους ήταν εστιατορας τρίτης γενιάς και ήταν αφιερωμένος ψυχή τε και σώματι στο

μαγαζί του. Έσφαζε και μαγείρευε ο ίδιος, έφτιαχνε τον δικό του μηλίτη και ούτε μία μέρα δεν είχε παραμελήσει το μαγαζί λόγω ασθένειας. Προφανώς είχαν σταματήσει να έρχονται πελάτες. Κανείς δεν ήθελε να τρώει, και πολύ λιγότερο να γιορτάζει, στο μαγαζί των γονιών του δολοφόνου δύο κοριτσιών. Ο Τομπίας πήρε μια βαθιά ανάσα και κατευθύνθηκε προς την καγκελόπορτα. Χρειάστηκε να καταβάλλει προσπάθεια για να κινήσει έστω και το ένα από τα δύο πορτόφυλλα. Η κατάσταση της αυλής τον σόκαρε. Εκεί όπου κάποτε τα καλοκαίρια, κάτω από τα τεράστια κλωνάρια μιας καστανιάς και μιας γραφικής πέργκολας με αγριοκληματαριά, ήταν στημένα τραπέζια και καρέκλες και σερβιτόρες έπαιρναν βιαστικά παραγγελίες, τώρα κυριαρχούσε μια θλιβερή εγκατάλειψη. Το βλέμμα του Τομπίας πλανήθηκε στους σωρούς από σκουπίδια, τα σπασμένα έπιπλα και τα απορρίμματα. Η πέργκολα ήταν μισογκρεμισμένη και το αγριόκλημα είχε ξεραθεί. Κανένας δεν είχε μαζέψει τα πεσμένα φύλλα της καστανιάς, και προφανώς είχαν περάσει ολόκληρες εβδομάδες χωρίς να βγάλουν στον δρόμο τον κάδο απορριμμάτων, γιατί δίπλα του είχε σχηματιστεί ένας δύσοσμος σωρός από σακούλες με σκουπίδια. Πώς μπορούσαν και ζούσαν οι γονείς του εδώ πέρα; Ο Τομπίας ένωσε να τον εγκαταλείπει και το τελευταίο ίχνος κουράγιου που τον είχε βοηθήσει να φτάσει μέχρι εδώ. Προχώρησε αργά προς τα σκαλοπάτια της εξώπορτας του σπιτιού, άπλωσε το χέρι και πάτησε το κουδούνι. Η καρδιά του άρχισε να χτυπάει όλο και πιο γρήγορα βλέποντας την πόρτα ν' ανοίγει διστακτικά. Όταν αντίκρισε τον πατέρα του τα μάτια του γέμισαν δάκρυα, ταυτόχρονα φούντωσε μέσα του η οργή, οργίστηκε με τον εαυτό του αλλά και με όλους εκείνους που είχαν εγκαταλείψει τους γονείς του όταν εκείνος μπήκε στη φυλακή.

«Τομπίας!» Ένα χαμόγελο πέρασε φευγαλέα από το ρουφηγμένο πρόσωπο του Χάρτμουτ Σαρτόριους, που δεν ήταν πια παρά μόνο μια σκιά του άλλοτε ζωηρού άντρα με τη μεγάλ-

λη αυτοπεποίθηση. Τα κάποτε πυκνά μαύρα μαλλιά του είχαν γκριζάρει και αραιώσει αισθητά, ενώ η καμπουριασμένη κορμωστασιά του μαρτυρούσε το βάρος που του είχε φορτώσει η ζωή.

«Ήθελα... Βασικά είχα σκοπό να συμμαζέψω λιγάκι, αλλά δεν μου έδωσαν ρεπό και...» Έκοψε τη φράση του στη μέση και σταμάτησε να χαμογελάει. Στεκόταν απλώς εκεί, ένας συντετριμμένος άνθρωπος που απέφευγε ντροπιασμένος το βλέμμα του γιου του επειδή ήξερε τι εικόνα παρουσίαζε. Αυτό ήταν παραπάνω απ' ό,τι μπορούσε ν' αντέξει ο Τομπίας. Άφησε τη βαλίτσα του να πέσει κάτω, άνοιξε διάπλατα τα χέρια του και αγκάλιασε αδέξια αυτόν τον αποστεωμένο, γκριζαρισμένο ξένο που σχεδόν δεν ταύτιζε πια με τον πατέρα του. Λίγο αργότερα κάθονταν αμήχανοι, ο ένας απέναντι στον άλλον, στο τραπέζι της κουζίνας. Είχαν τόσα πολλά να πουν, κι όμως κάθε λέξη ήταν περιττή. Το πολύχρωμο πλαστικό τραπεζομάντηλο ήταν γεμάτο ψίχουλα, τα τζάμια στα παράθυρα βρόμικα, ένα ξεραμένο φυτό στη γλάστρα πάνω στο περβάζι είχε χάσει προ πολλού τον αγώνα επιβίωσης. Έκανε κρύο στην κουζίνα και είχε υγρασία, μύριζε δυσάρεστα ξινισμένο γάλα και μπαγιατίτικο καπνό τσιγάρου. Ούτε ένα έπιπλο δεν είχε μετακινηθεί, ούτε ένα κάδρο δεν είχε απομακρυνθεί από τον τοίχο από την ημέρα που τον είχαν συλλάβει, στις 16 Σεπτεμβρίου 1997, και είχε φύγει από το σπίτι. Τότε όμως όλα ήταν φωτεινά και ευχάριστα και πεντακάθαρα – η μητέρα του ήταν άριστη νοικοκυρά. Πώς μπόρεσε αυτή η γυναίκα να επιτρέψει ένα τέτοιο ρήμαγμα, πώς μπόρεσε να το αντέξει;

«Πού είναι η μαμά;» ρώτησε ο Τομπίας σπάζοντας επιτέλους τη σιωπή. Παρατήρησε ότι η ερώτηση προκάλεσε στον πατέρα του καινούρια αμηχανία.

«Θέλαμε... Βασικά θέλαμε να σου το πούμε, αλλά... αλλά μετά σκεφτήκαμε ότι θα ήταν καλύτερα να μην το μάθεις», του απάντησε τελικά ο Χάρτμουτ Σαρτόριους. «Εδώ και κάποιον

καιρό η μητέρα σου έχει... μετακομίσει. Ξέρει όμως ότι σήμερα επιστρέφεις στο σπίτι και θα χαρεί να σε δει.»

Ο Τομπίας κοίταξε ξαφνιασμένος τον πατέρα του.

«Τι πάει να πει έχει μετακομίσει;»

«Δεν ήταν εύκολα για μας, από τότε που... έφυγες. Το κουτσομπολιό δεν σταμάτησε. Κάποια στιγμή εκείνη δεν μπορούσε πια να το αντέξει.» Δεν υπήρχε ίχνος κατηγορίας στη φωνή του που κόμπιαζε και ήταν σιγανή. «Πριν τέσσερα χρόνια πήραμε διαζύγιο. Τώρα ζει στο Μπαντ Ζόντεν.»

Ο Τομπίας ξεροκατάπιε με δυσκολία.

«Μα γιατί δεν μου είπατε κάτι;» ψιθύρισε.

«Αχ, δεν θα άλλαζε τίποτα. Δεν θέλαμε να σε αναστατώσουμε.»

«Δηλαδή τώρα μένεις ολομόναχος εδώ;»

Ο Χάρτμουτ Σαρτόριους έγνεψε καταφατικά και άρχισε να σπρώχνει πέρα δώθε με την άκρη του χεριού του τα ψίχουλα πάνω στο τραπεζομάντιλο, τα ταξινομούσε σε συμμετρικά σχήματα και έπειτα τα σκόρπιζε πάλι.

«Και τα γουρούνια; Οι αγελάδες; Πώς τα καταφέρνεις με όλη αυτή τη δουλειά;»

«Τα ζώα τα έχω ξεφορτωθεί εδώ και πολλά χρόνια», απάντησε ο πατέρας. «Μόνο με τη γεωργία ασχολούμαι ακόμη λιγάκι. Και έχω βρει μια αρκετά καλή δουλειά σε μια κουζίνα στο Έσμπορν.»

Ο Τομπίας έσφιξε τα χέρια του σε γροθιές. Μα τι κουτός που ήταν να υποθέτει ότι μόνο ο ίδιος είχε τιμωρηθεί από τη ζωή! Ποτέ δεν διανοήθηκε πόσο πολύ είχαν υποφέρει και οι γονείς του από αυτή την ιστορία. Στις επισκέψεις τους στη φυλακή τον είχαν βαυκαλίζει με την ιδέα ενός ιδανικού κόσμου, που στην πραγματικότητα δεν υπήρχε ποτέ. Πόση προσπάθεια θα πρέπει να είχαν καταβάλει! Απελπισμένη οργή τυλίχτηκε σαν χέρι γύρω από το λαρύγγι του και τον έπνιξε. Σηκώθηκε όρθιος, πήγε στο παράθυρο και κοίταξε έξω χωρίς να βλέπει.

Το σχέδιό του να περάσει λίγες μέρες με τους γονείς του και μετά να πάει κάπου άλλου, μακριά από το Άλτενχαϊν, για να ξεκινήσει μια νέα ζωή έγινε σκόνη. Θα έμενε εδώ. Σ' αυτό το σπίτι, σ' αυτό το αγρόκτημα, σ' αυτό το αναθεματισμένο κουτσοχώρι, που είχε κάνει τους γονείς του να υποφέρουν παρόλο που δεν είχαν φταίξει σε τίποτα απολύτως.

Ο χώρος εστίασης με την ξύλινη επένδυση στο Μαύρο Άλογο ήταν φίσκα από κόσμο και η φασαρία αντίστοιχα μεγάλη. Στα τραπέζια και στους πάγκους είχε μαζευτεί το μισό Άλτενχαϊν, γεγονός ασυνήθιστο για Πέμπτη βράδυ. Ισορροπώντας σ' έναν δίσκο τρία πιάτα σνίτσελ του κυνηγού με τηγανιτές πατάτες η Άμελι Φρέλιχ πήγε στο τραπέζι εννέα, σερβίρισε τους πελάτες και ευχήθηκε καλή όρεξη. Συνήθως ο κατασκευαστής στεγών Ούντο Πιτς και τα φιλαράκια του είχαν έτοιμο κάποιο χαζό σχόλιο για την ασυνήθιστη εμφάνισή της, εκείνη τη μέρα όμως θα μπορούσε να δουλεύει ακόμα και γυμνή και κανένας να μην της δώσει σημασία. Η ατμόσφαιρα ήταν τόσο τεταμένη όσο και στη μετάδοση ενός αγώνα του Τσάμπιονς Λιγκ. Η Άμελι τέντωσε περιέργη τ' αυτιά της όταν είδε την Γκέρντα Πιτς να σκύβει προς το γειτονικό τραπέζι, όπου κάθονταν οι Ρίχτερ που είχαν το μπακάλικό στον κεντρικό δρόμο.

«... τον είδα που ήρθε», έλεγε εκείνη τη στιγμή η Μάργκοτ Ρίχτερ. «Τι θράσος, να εμφανιστεί πάλι εδώ πέρα λες και δεν έχει γίνει τίποτα.»

Η Άμελι επέστρεψε στην κουζίνα. Στον πάγκο του φαγητού η Ροσβίτα περίμενε το μέτρια ψημένο μοσχάρι με κρεμμύδια και βούτυρο αρωματισμένο με βότανα για τον Φριτς Ούνγκερ στο τραπέζι τέσσερα.

«Μα τι αναστάτωση είναι αυτή εδώ απόψε;» ρώτησε η Άμελι τη μεγαλύτερη σε ηλικία συνάδελφό της, που είχε βγάλει

ένα από τα ανατομικά σαμπό και με το δεξί πόδι έτριβε διακριτικά τους κισσούς της στην αριστερή γάμπα. Η Ροσβίτα έριξε μια γρήγορη ματιά στην αφεντικίνα της, εκείνη όμως ήταν πολύ απασχολημένη με τις πολυάριθμες παραγγελίες ποτών για να ασχοληθεί με το προσωπικό της.

«Γύρισε σήμερα απ' τη στενή ο γιόκας του Σαρτόριους», εξήγησε χαμηλόφωνα και με τη χωριάτικη προφορά της η Ροσβίτα. «Τον είχαν μπουζουριάσει δέκα χρόνια, για τα κοριτσάκια που σκότωσε!»

«Τι;» Η Άμελι γούρλωσε έκπληκτη τα μάτια. Γνώριζε φευγαλέα τον Χάρτμουτ Σαρτόριους, ο οποίος έμενε μόνος του στο τεράστιο παραμελημένο αγρόκτημα κάτω από το σπίτι της, αλλά δεν ήξερε ότι είχε γιο.

«Αμέ.» Η Ροσβίτα έγνεψε με το κεφάλι στην κατεύθυνση του μπαρ, που καθόταν ο αρχιμάστορας μαραγκός Μάνφρεντ Βάγκνερ και κοιτούσε με γυάλινο βλέμμα μπροστά του, ενώ στο χέρι του κρατούσε το δέκατο ή ενδέκατο ποτήρι μπίρας εκείνης της βραδιάς. Συνήθως χρειαζόταν δύο ώρες παραπάνω για να καταναλώσει την ίδια ποσότητα. «Του Μάνφρεντ τη θυγατέρα, τη Λάουρα, σκότωσε ο Τομπίας. Και τη μικρή Σνέμπεργκερ. Και μέχρι σήμερα, ακόμη δεν μαρτύρησε τι τις έκανε.»

«Ένα μοσχάρι με βούτυρο αρωματισμένο με βότανα και κρεμμύδια!» Ο Κουρτ, ο βοηθός μάγειρα, ακούμπησε το πιάτο στον πάγκο, η Ροσβίτα φόρεσε ξανά το σαμπό της και μανουβράροντας επιδέξια το πληθωρικό κορμί της μέσα στη γεμάτη αίθουσα, κατευθύνθηκε στο τραπέζι τέσσερα. Τομπίας Σαρτόριους – η Άμελι δεν είχε ακούσει ποτέ αυτό το όνομα. Είχε έρθει μόλις πριν από μισό χρόνο στο Άλτενχαϊν από το Βερολίνο, και μάλιστα χωρίς τη θέλησή της. Το χωριό και οι κάτοικοί του την ενδιέφεραν τόσο όσο κι ένα τσουβάλι ρύζι στην Κίνα, και αν δεν έβρισκε μέσω του αφεντικού του πατέρα της τη δουλειά στο Μαύρο Άλογο, ακόμα δεν θα γνώριζε κανέναν εδώ.

«Τρεις μπίρες Βάιτσεν και μια μικρή κόκα κόλα λάιτ», φώναξε η Τζένι Γιαγκιέλσκι, η νεαρή αφεντικίνα που ήταν υπεύθυνη για τα ποτά. Η Άμελι έπιασε έναν δίσκο, έβαλε πάνω τα ποτήρια και έριξε μια σύντομη ματιά στον Μάνφρεντ Βάγκνερ. Η κόρη του *δολοφονήθηκε* από τον γιο του Χάρτμουτ Σαρτόριους! Μα αυτό ήταν πράγματι συναρπαστικό. Στο πιο βαρετό χωριό του κόσμου ανοίγονταν αναπάντεχες άβυσσοι. Άφησε τις τρεις μπίρες στο τραπέζι που καθόταν ο αδελφός της Τζένι Γιαγκιέλσκι, ο Γεργκ Ρίχτερ, μαζί με δύο άλλους άντρες. Κανονικά, αυτός θα έπρεπε να βρίσκεται στη θέση της Τζένι πίσω από το μπαρ, αλλά σπάνια έκανε αυτό που έπρεπε. Η κόκα κόλα λάιτ ήταν για την κυρία Ούνγκερ στο τραπέζι τέσσερα. Μετά η Άμελι είχε χρόνο για μια σύντομη ανάπαυλα στην κουζίνα. Όλοι οι πελάτες είχαν το φαγητό τους και η Ροσβίτα, ύστερα από έναν ακόμα γύρο στην αίθουσα, μάζεψε κι άλλες λεπτομέρειες που μετέφερε τώρα –με φλογισμένα μάγουλα και στήθη που έτρεμαν– στο ανυπόμονο ακροατήριό της. Εκτός από την Άμελι, την παρακολούθουσαν με τεντωμένα αυτιά ο Κουρτ και ο Άχιμ, οι βοηθοί μάγειροι, και ο Βόλφγκανγκ, ο αρχιμάγειρας. Το μπακάλικό της Μάργκοτ Ρίχτερ –προς έκπληξη της Άμελι στο Άλτενχαϊν έλεγαν πάντα «πάμε στη Μάργκοτ», αν και για την ακρίβεια το μαγαζί ανήκε στον άντρα της– βρισκόταν λοξά απέναντι από τον πρώην Χρυσό Κόκορα. Έτσι η Μάργκοτ και η κομμώτρια Ίνγκε Ντομπρόβσκι, που είχε πεταχτεί στο μαγαζί για λίγη κουβεντούλα, είχαν γίνει εκείνο το απόγευμα αυτόπτες μάρτυρες της επιστροφής *αυτού του τύπου*. Είχε βγει από ένα ασημένιο αυτοκίνητο πολυτελείας και είχε πάει στο αγρόκτημα των γονιών του.

«Αυτό κι αν είναι θράσος», είπε τσαντισμένη η Ροσβίτα. «Τα κορίτσια πέθαναν κι αυτός εδώ ο παλιάνθρωπος εμφανίζεται λες και δεν έγινε τίποτα!»

«Ε, και πού αλλού να πάει δηλαδή;» παρατήρησε με επιείκεια ο Βόλφγκανγκ και ρούφηξε μια γουλιά μπίρα από το ποτήρι του.

«Τα έχεις χαμένα μου φαίνεται!» τον αποπήρε η Ροσβίτα. «Εσύ τι θα 'λεγες αν εμφανιζόταν φάντης μπαστούνι μπροστά σου ο φονιάς της κόρης σου;»

Ο Βόλφγκανγκ ανασήκωσε αδιάφορα τους ώμους.

«Και τι άλλο έγινε;» επέμεινε ο Άχιμ. «Πού πήγε μετά;»

«Εμ, μέσα στο σπίτι τ'», είπε η Ροσβίτα. «Θα τα 'χασε με το χάλι 'κει μέσα.»

Η αμφίδρομη πόρτα άνοιξε. Η Τζένι Γιαγκιέλσκι μπήκε στην κουζίνα και έβαλε τα χέρια στους γοφούς. Όπως η μητέρα της, Μάργκοτ Ρίχτερ, έτσι κι αυτή πίστευε μονίμως ότι το προσωπικό έκλεβε χρήματα από το ταμείο ή την κακολογούσε. Τρεις απανωτές εγκυμοσύνες είχαν καταστρέψει τελείως τη σιλουέτα τής ούτως ή άλλως γεροδεμένης γυναίκας. Ήταν στρογγυλή σαν βαρέλι.

«Ροσβίτα!» φώναξε απότομα στην κατά τριάντα περίπου χρόνια μεγαλύτερη γυναίκα. «Το τραπέζι δέκα θέλει να πληρώσει!»

Η Ροσβίτα εξαφανίστηκε υπάκουα, και η Άμελι έκανε να την ακολουθήσει, αλλά η Τζένι Γιαγκιέλσκι τη σταμάτησε.

«Πόσες φορές σου έχω πει ότι πρέπει να βγάζεις αυτά τα αηδιαστικά πίρσινγκ και να σουλουπώνεις τα μαλλιά σου όταν έρχεσαι στη δουλειά;» Μια έκφραση αποδοκιμασίας διαγράφηκε στο πλαδαρό πρόσωπό της. «Εξάλλου ένα πουκάμισο θα ήταν καταλληλότερο απ' αυτό το φανελάκι! Γιατί δεν σερβίρεις κατευθείαν με τα εσώρουχα; Εμείς είμαστε ένα ευπρεπές μαγαζί και όχι καμιά... βερολινέζικη αντεργκράουντ ντίσκο!»

«Στους άντρες αρέσει όμως», ανταπέδωσε ετοιμόλογη η Άμελι. Τα μάτια της Τζένι Γιαγκιέλσκι στένεψαν, κόκκινοι λεκέδες σαν φλογερά σημάδια εμφανίστηκαν στον παχύ λαιμό της.

«Σκασίλα μου», σφύριξε απειλητικά. «Διάβασε καμιά φορά και τους κανονισμούς υγιεινής!»

Η Άμελι είχε ήδη μια σφοδρή απάντηση στην άκρη της γλώσσας της, όμως συγκρατήθηκε το τελευταίο δευτερόλεπτο.

Παρόλο που έβρισκε τη Γιαγκιέλσκι, από την καμένη φτηνιάρικη περιμανάντ της μέχρι τις χοντρές γάμπες της που έμοιαζαν με μπουκάλες, εντελώς αντιπαθητική, δεν τη συνέφερε να τα χαλάσει μαζί της. Χρειαζόταν τη δουλειά στο Μαύρο Άλογο.

«Κι εσείς;» Η αφεντικίνα αγριοκοίταξε τους μάγειρές της. «Δεν έχετε να κάνετε καμιά δουλειά;»

Η Άμελι εγκατέλειψε την κουζίνα. Εκείνη ακριβώς τη στιγμή ο Μάνφρεντ Βάγκνερ έπεσε κάτω, παρασύροντας μαζί του και το σκαμπό του μπαρ.

«Βρε, Μάνι», φώναξε ένας άντρας από το τραπέζι των τακτικών θαμώνων. «Ούτε εννιάμισι δεν είναι ακόμη, βρε!» Οι άλλοι γέλασαν καλοπροαίρετα. Κανείς δεν ενοχλήθηκε ιδιαίτερα, αφού το ίδιο θέαμα επαναλαμβανόταν με τον ίδιο ή παρόμοιο τρόπο σχεδόν κάθε βράδυ – συνήθως όμως γύρω στις έντεκα. Μετά ειδοποιούσαν τη γυναίκα του, η οποία εμφανιζόταν μέσα σε λίγα λεπτά, πλήρωνε τον λογαριασμό και γύριζε σπίτι σέρνοντας μαζί και τον άντρα της. Απόψε, όμως, ο Μάνφρεντ Βάγκνερ άλλαξε τη χορογραφία. Ο τόσο φιλήσυχος, συνήθως, άντρας κατάφερε να σταθεί στα πόδια του χωρίς βοήθεια, και γυρνώντας από την άλλη, άρπαξε το ποτήρι της μπίρας του και το πέταξε με ορμή στο πάτωμα. Οι συζητήσεις στα τραπέζια έπαψαν, κι εκείνος πλησίασε τρικλίζοντας το τραπέζι των θαμώνων.

«Ρε καθίκια», ψέλλισε, μπερδεύοντας τα λόγια του από το ποτό. «Κάθεστε εδώ και λέτε μαλακίες σαν να μην τρέχει τίποτα! Αλλά εσείς δεν έχετε πρόβλημα!»

Ο Βάγκνερ στηρίχτηκε στο μπράτσο μιας καρέκλας και αγριοκοίταξε με κατακόκκινα μάτια τους πάντες γύρω του. «Όμως εγώ... εγώ πρέπει να βλέπω αυτό... το γουρούνι και... να το θυμάμαι...» Σταμάτησε απότομα και χαμήλωσε το κεφάλι. Ο Γεργκ Ρίχτερ σηκώθηκε και έβαλε το χέρι του στον ώμο τού Βάγκνερ.

«Έλα, Μάνι», είπε. «Μη μας χαλάς τη βραδιά. Θα τηλεφωνήσω στην Αντρέα και αυτή...»

«Πάρ' το χέρι σου από πάνω μου!» ούρλιαξε ο Βάγκνερ και τον έσπρωξε τόσο δυνατά που ο νεαρός άντρας έχασε την ισορροπία του και έπεσε κάτω. Καθώς έπεφτε, πιάστηκε από μια καρέκλα παρασύροντας στο πάτωμα και αυτόν που καθόταν πάνω της. Στο άψε σβήσε επικράτησε χάος.

«Θα το σκοτώσω το γουρούνι!» ούρλιαζε κάθε τόσο ο Μάνφρεντ Βάγκνερ. Μοίραζε γροθιές όπου έβρισκε, με αποτέλεσμα τα γεμάτα ποτήρια από το τραπέζι των θαμώνων να πέσουν κάτω και το περιεχόμενό τους να χυθεί στα ρούχα των αντρών που ήταν πεσμένοι στο πάτωμα. Συνεπαρμένη η Άμελι παρακολουθούσε το θέαμα από το ταμείο, ενώ η συνάδελφός της αγωνιζόταν να διασωθεί μέσα στην αναμπουμπούλα. Ένας αληθινός καβγάς στο Μαύρο Άλογο! Επιτέλους, συνέβαινε κάτι σ' αυτό το πληκτικό κουτσοχώρι. Η Τζένι Γιαγκιέλσκι πέρασε βιαστικά από δίπλα της πηγαίνοντας προς την κουζίνα.

«Ένα ευπρεπές μαγαζί», μουρμούρισε κοροϊδευτικά η Άμελι και εισέπραξε ένα βλοσυρό βλέμμα. Μετά από λίγα δευτερόλεπτα η αφεντικίνα μαζί με τον Κουρτ και τον Άχιμ όρμησαν έξω από την κουζίνα. Εν ριπή οφθαλμού οι δύο μάγειρες κατάφεραν να ακινητοποιήσουν τον μεθυσμένο. Η Άμελι έπιασε το σκουπάκι και το φαράσι και πήγε στο τραπέζι των θαμώνων για να μαζέψει τα σπασμένα γυαλιά. Ο Μάνφρεντ Βάγκνερ δεν αμυνόταν πια και χωρίς αντίσταση άφησε να τον οδηγήσουν προς την έξοδο. Στην πόρτα όμως ξέφυγε από τη λαβή των αντρών και έκανε μεταβολή. Στάθηκε εκεί τρεκλίζοντας, με μάτια που έσταζαν αίμα. Από την άκρη του στόματός του έτρεχαν σάλια στην αναμαλλιασμένη γενειάδα του. Ένας σκούρος λεκές απλωνόταν στην μπροστινή πλευρά του παντελονιού του. Πρέπει να είναι πραγματικά σκνίπα στο μεθύσι, σκέφτηκε η Άμελι. Μέχρι σήμερα δεν τον είχε ξαναδεί να κατουριέται πάνω του. Ξαφνικά ένωσε οίκτο για αυτόν τον άνθρωπο που ως τότε πάντα κορόιδευε από μέσα της. Να 'ταν

άραγε η δολοφονία της κόρης του ο λόγος που με τόση επιμονή έπινε κάθε βράδυ μέχρι αναισθησίας; Στο εστιατόριο επικρατούσε νεκρική σιγή.

«Δε θα μου γλιτώσει το καθίκι!» φώναξε ο Μάνφρεντ Βάγκνερ. «Θα τον σκοτώσω, αυτόν... αυτόν... τον παλιοφονιά!»

Έσκυψε το κεφάλι. Και άρχισε να κλαίει με λυγμούς.

Ο Τομπίας Σαρτόριους βγήκε από το ντους και έπιασε την πετσέτα. Σκούπισε με την παλάμη του τον θαμπωμένο καθρέφτη και κοίταξε το πρόσωπό του στο αμυδρό φως που έριχνε η τελευταία λάμπα που λειτουργούσε ακόμα στο μπάνιο. Η προηγούμενη φορά που είχε κοιταχτεί σ' αυτόν τον καθρέφτη ήταν το πρωί της 16ης Σεπτεμβρίου 1997. Λίγο αργότερα είχαν έρθει για να τον συλλάβουν. Πόσο ώριμος αισθανόταν τότε, εκείνο το καλοκαίρι μετά τις απολυτήριες εξετάσεις! Ο Τομπίας έκλεισε τα μάτια και ακούμπησε το μέτωπό του στην κρύα επιφάνεια. Εδώ, σ' αυτό το σπίτι, όπου κάθε γωνιά τού ήταν τόσο οικεία, τα δέκα χρόνια της φυλακής έμοιαζαν να μην υπήρξαν ποτέ. Θυμόταν κάθε λεπτομέρεια των τελευταίων ημερών πριν τη σύλληψή του, λες και όλα είχαν συμβεί μόλις χτες. Ήταν αδιανόητο πόσο αφελής είχε υπάρξει. Ωστόσο οι μαύρες τρύπες στη μνήμη του, αυτές που δεν είχε πιστέψει το δικαστήριο, εξακολουθούσαν και σήμερα να υπάρχουν. Άνοιξε τα μάτια, κοίταξε τον καθρέφτη και προς στιγμή ξαφνιαστική σχεδόν βλέποντας το γωνιώδες πρόσωπο ενός τριαντάχρονου άντρα. Με τα ακροδάχτυλα άγγιξε την ασπριδερή ουλή που διέτρεχε τη γραμμή του σαγονιού και έφτανε μέχρι το πιγούνι. Τον είχαν χτυπήσει τη δεύτερη εβδομάδα της φυλάκισής του, και αυτός ήταν ο λόγος που είχε περάσει δέκα χρόνια στην απομόνωση, χωρίς καμία σχεδόν επαφή με τους συγκρατούμενούς του. Στην αυστηρή ιεραρχία της φυλακής, ένας φονιάς

κοριτσιών βρισκόταν μόνο ελάχιστα χιλιοστά πιο πάνω από το τελευταίο σκουπίδι, τον παιδοκτόνο. Η πόρτα του μπάνιου δεν έκλεινε πια καλά, ένα κρύο ρεύμα χτύπησε το υγρό δέρμα του και τον έκανε ν' ανατριχιάσει. Φωνές ακούστηκαν από το ισόγειο. Ο πατέρας του πρέπει να είχε επισκέψεις. Ο Τομπίας γύρισε από την άλλη και φόρεσε το σώβρακο, το τζιν και το μακό μπλουζάκι του. Νωρίτερα είχε επιθεωρήσει τα θλιβερά απομεινάρια του μεγάλου αγροκτήματος και διαπίστωσε ότι, σε σχέση με την πίσω, η μπροστινή πλευρά έμοιαζε σχεδόν συγυρισμένη. Είχε ήδη εγκαταλείψει το ασαφές σχέδιό του να ξαναφύγει όσο το δυνατόν πιο σύντομα από το Άλτενχαϊν. Του ήταν αδύνατο ν' αφήσει τον πατέρα του μόνο σ' αυτόν τον ξεπεσμό. Έτσι κι αλλιώς δεν περίμενε ότι θα έβρισκε σύντομα κάποια δουλειά, οπότε τις επόμενες μέρες θα συμμάζευε το αγρόκτημα. Και μετά, βλέποντας και κάνοντας. Βγήκε από το μπάνιο, πέρασε μπροστά από την κλειστή πόρτα του παλιού εφηβικού δωματίου του και κατέβηκε τις σκάλες αποφεύγοντας από συνήθεια να πατήσει στα σκαλιά που έτριζαν. Ο πατέρας του καθόταν στο τραπέζι της κουζίνας, ο επισκέπτης στεκόταν με την πλάτη γυρισμένη στον Τομπίας. Ωστόσο, τον αναγνώρισε αμέσως.

Όταν ο Όλιβερ φον Μπόντενσταϊν, αρχιεπιθεωρητής στο επάγγελμα και επικεφαλής του Κ 11, του Τμήματος Αντιμετώπισης Εγκλημάτων Βίας στην Περιφερειακή Επιθεώρηση Διεύθυνσης Εγκληματολογικών Ερευνών του Χόφχαϊμ, επέστρεψε κατά τις εννιάμισι στο σπίτι, το μοναδικό πλάσμα που συνάντησε ήταν ο σκύλος του. Το καλωσόρισμα του ζώου χαρακτηριζόταν περισσότερο από αμηχανία παρά από χαρά – αναμφισβήτητη ένδειξη ένοχης συνείδησης. Την αιτία αυτής της ενοχής ο Μπόντενσταϊν τη μύρισε πριν προλάβει να τη δει. Είχε

Σε περίπτωση αμφιβολίας, ΕΝΟΧΟΣ!

Μια βροχερή μέρα του Νοεμβρίου, οι αστυνομικοί Πία Κίρχοφ και Όλιβερ φον Μπόντενσταϊν καλούνται να ερευνήσουν ένα μυστηριώδες τροχαίο: μια γυναίκα έπεσε από μια γέφυρα πεζών στον αυτοκινητόδρομο, μπροστά από ένα διερχόμενο αυτοκίνητο, και ένας μάρτυρας ισχυρίζεται ότι είδε κάποιον να τη σπρώχνει στο κενό.

Οι έρευνες οδηγούν τους δύο αστυνομικούς στο μικρό χωριό Άλτενχαϊν της οροσειράς Τάουνους όπου ζούσε παλιότερα το θύμα του τροχαίου, η Ρίτα Κράμερ. Έντεκα χρόνια πριν, είχαν εξαφανιστεί από το χωριό δύο δεκαεπτάχρονες κοπέλες. Στη δίκη που ακολούθησε -και βασίστηκε αποκλειστικά σε ενδείξεις- είχε καταδικαστεί σε δέκα χρόνια φυλακή ο εικοσάχρονος τότε Τομπίας Σαρτόριους, γιος της Ρίτα Κράμερ, ο οποίος επέστρεψε πρόσφατα στο χωριό μετά την έκτιση της ποινής του. Έχει άραγε η επίθεση στη μητέρα του κάποια σχέση με την επιστροφή του;

Στο χωριό, οι δύο αστυνομικοί θα βρεθούν αντιμέτωποι μ' ένα τείχος σιωπής. Όταν όμως εξαφανιστεί άλλη μια κοπέλα, οι πάντες θα νιώσουν ότι τα γεγονότα του παρελθόντος επαναλαμβάνονται με ολέθριο τρόπο... και οι έρευνες θα εξελιχθούν σ' έναν αγώνα ενάντια στον χρόνο, καθώς οι κάτοικοι του χωριού είναι σίγουροι για το ποιος είναι ο υπαίτιος -και, αυτή τη φορά, είναι αποφασισμένοι να πάρουν τον νόμο στα χέρια τους...

εκδόσεις
ΚΛΕΙΔΑΡΙΘΜΟΣ

Δομοκού 4, Σταθμός Λαρίσης, 10440 ΑΘΗΝΑ, Τηλ. 210-5237635
info@klidarithmos.gr www.klidarithmos.gr
www.facebook.com/klidarithmos.gr